

undskyldte, saa har jeg ved en lykkelig Feiltagelse dog naaet mit Maal.

Justitsministeren: Det er vist sjældent, at man med Hensyn til en Lov kan gjøre Regning paa, at alle de, der have deeltaget i dens Udarbejdelse, føle sig fuldkomment tilfredsstillende ved den endelige Affattelse. Det har derfor ikke kunnet Andet end være mig i særdeles Grad tilfredsstillende at høre den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) udtale sig saa fuldkommen tilfreds med Lovudkastet, saaledes som det nu er foreslaaet omredigeret; og da den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning), maastee ved en Feiltagelse, har berørt de Anksuelser, han nærer om en anden Paragraph end den, der nu foreligger, maa det forhaabentlig efter de Regler, som hidtil af den ærede Formand have været iagttagne, være mig tilladt at yttre, at det ogsaa har været mig særdeles tilfredsstillende af denne Uttring at erfare, at han ikke i andre Punkter finder sig utilfreds med dette Udcast.

Naagtet de Uttringer, jeg kunde ønske at fremsætte, ikke alene angaae de 3 Ændringsforslag, der nu ere under Forhandling, kan jeg dog meget vel knytte dem til disse, og finder mig saameget mere foranlediget til ikke nu at tilbageholde dem, som der er en Bemærkning, jeg ikke godt kan udsætte til et senere Stadium. Naar nemlig den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgrede (Grundvig) omtalte det nærværende Ministerium, som om det var bange for al Landsfrihed, saa skulde jeg ivertimod mene, at netop en saadan Udtalelse fra den ærede Rigsdagsmands Side her i denne Sal vidner om, at Ministeriet ikke er bange for al Landsfrihed; thi, dersom Ministeriet havde været bange for al Udvikling af Landsfriheden, saa havde vel neppe Forsamlingen hørt saadanne Uttringer (Grundvig: Ha!); ligeledes tør jeg ogsaa formene, at den hele Fremgangsmaade, der har været iagttaget mod Pressen i den Tid, det nuværende Ministerium har siddet ved Roret, ikke vidner om nogen Angst for Landsfrihedens Udvikling. — Jeg kan forøvrigt med Hensyn til den foreliggende Paragraph overhovedet

henholde mig til hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har yttret. Han har udtalt, hvorledes saavel de nu foreliggende Forslag som de paafølgende ere fremkomne af Overbeviisningen om, at man ikke bør eenfaldigt fastholde sin egen Anskuelse, men at man, naar man troer at kunne tilveiebringe et Resultat, der dog i høi Grad vil være at foretrække for det Bestaaende, ogsaa bør høre Andres Anskuelser, og at man da, naar en saadan Imødekommen leder til et Resultat, som i alt Fald nogenlunde tilfredsstillende En selv, med Hensyn til de Punkter, som maae erkjendes for at være mindre væsentlige eller i alt Fald ikke af nogen afgjørende Vigtighed, ikke bør holde sig tilbage fra at give efter for Andres Anskuelser. Det er ogsaa netop denne Overbeviisning, der har ledet mig, og, da jeg derhos har formeenet, at, dersom et Forslag som det foreliggende kunde blive Lov, vilde det, idetmindste nogenledes, tilfredsstille Trangen til en Presselov, har jeg ikke troet at burde gaae videre i de Forlangender, som jeg har meent fra Regjeringens Side maatte gjøres. Allerede under den foregaaende Behandling af Sagen, har jeg udtalt mig angaaende flere andre Punkter, som gjorde mig det noget tvivlsomt, hvorvidt en Lov med de Forandringer, som kunde ventes opnaaede, vilde kunne fyldestgjøre Hensigten; jeg har imidlertid troet at burde indskrænke mine Forlangender til, hvad der maatte anses for uundgaaelig fornødent. Medens derfor de Ændringsforslag, som her ere stillede, vel have opfyldt de Fordringer, som jeg maatte ansee for nødvendige, og der, hvis disse Forslag gaae igjennem, vil være opnaaet, hvad jeg maatte ansee som en Betingelse for, for mit Bedkommende, at bidrage til Sagens videre Fremme, vil jeg dog paa den anden Side ikke erklære, at jeg ikke skulde ville understøtte de Ændringer, som under Sagens videre Forhandling maatte blive foreslaaede til Lovens Udvikling i en Retning, som jeg maatte ansee for nødvendig (Hør!) — jeg beder om Forladelse, jeg fortalte mig; jeg meente: som jeg maatte finde hensigtsmæssig. Men, som sagt, jeg troer, at der ved de her foreslaaede Ændringer allerede er opnaaet Saameget, at Loven vil kunne opfylde sit Formaal og være væsent-